

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 25

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 20/01/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, chúc mừng năm mới. Hôm nay là vấn đáp học Phật lần thứ 25 của chúng ta, trước tiên là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, có năm câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi sư phụ lúc nào xây dựng Phật học viện ở Trung Quốc?

Đáp: Chuyện này không thể hỏi tôi, Phật pháp thường nói, Phật pháp do duyên sanh, phàm chuyện gì cũng phải có duyên phận, duyên phận đầy đủ thì chuyện này sẽ rất dễ dàng thành tựu; nếu duyên phận chưa đầy đủ, chuyện này sẽ không thể thành tựu. Thật ra mà nói Phật học viện là hình thức, hình thức không quan trọng, thực chất quan trọng hơn hình thức rất nhiều. Phàm là người coi trọng thực chất thì không ai không thành tựu, từ xưa đến nay, trong nước lẫn ngoài nước, chúng ta nhìn thấy rất nhiều ví dụ. Thực chất này chính là chúng ta đi theo một vị thầy, nghiêm túc học tập theo thầy thì sẽ có thành tựu. Người thầy này chưa chắc là người hiện đại, cũng chưa chắc là người ở khu vực này của chúng ta, chúng ta học theo người nước ngoài cũng được, chúng ta học theo người xưa cũng được. Ví dụ như Mạnh tử, Mạnh tử thành tựu rồi, Mạnh tử học theo ai? Học theo Khổng tử, nhưng Khổng tử đã qua đời, ngài ấy học theo như thế nào? Đọc sách của Khổng tử. Sách của Khổng tử lưu truyền trên thế gian, người mặc dù đã qua đời, nhưng sách còn lưu lại ở thế gian, ngài ấy rất hết lòng nỗ lực học tập. Trung Quốc từ xưa tới nay dạy chúng ta “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”, cả đời của bạn đều không thay đổi phương hướng, không thay đổi mục tiêu, làm gì có đạo lý không thành tựu cho được!

Năm đó Mạnh phu tử gặp phải vấn đề khó hiểu thì thỉnh giáo học trò của Khổng tử, vào lúc đó học trò của Khổng tử vẫn còn không ít người trên thế gian, ngài thỉnh giáo họ. Kết quả học trò của Khổng tử không kế thừa đạo thống của thầy mình, mà bị Mạnh tử kế thừa. Cho nên hiện nay chúng ta nói Khổng Mạnh, không nhắc tới người khác, bạn liền biết được coi trọng thực chất, không coi trọng hình thức có thể

thành tựu, điều này quan trọng hơn bất kỳ điều gì. Phật học viện chưa chắc có thể xuất hiện nhân tài, nhưng nếu bạn thực sự nghiêm túc học tập, bạn nhất định có thể thành tựu. Đây là Mạnh tử làm ra tấm gương tốt nhất cho chúng ta, làm đệ tử tự nhận của người xưa, ngài ấy thực sự thành công. Người Trung Quốc tôn xưng Khổng tử là Chí Thánh, xưng Mạnh tử là Á Thánh, hiện tại nói tới nhà Nho là nói tới Khổng Mạnh, bạn xem không nói Khổng Nhan, không nói Khổng Tăng, Tăng Tử đều là xếp ở phía sau, đây là ví dụ rất hay. Ở Trung Quốc người dùng phương pháp này thành tựu rất nhiều, gần như đời nào cũng đều có người thành tựu. Như Tư Mã Thiên thời nhà Hán, ông ấy học Tả Truyện, học Tả Khâu Minh, Tả Khâu Minh là người cùng thời đại với Khổng tử, vậy thì đã cách xa mấy trăm năm rồi, học tập theo người xưa, học Tả Truyện. Đọc Tả Truyện, học Tả Truyện, trở thành nhà sử học một đời, lịch sử Trung Quốc bắt đầu từ ông, Sử Ký là do ông viết. Hàn Dũ thời Đường, Hàn Dũ học Tư Mã Thiên, học điều gì? Học Sử Ký, cả đời chuyên nghiên cứu Sử Ký, Hàn Dũ thành danh, người đứng vị trí đầu tiên trong *Đường Tống bát đại gia*, đều là học theo người xưa.

Cho nên, người thời nay tìm không được thầy tốt thì hãy tìm người xưa. Trước đây tôi cũng thường nói, kiến nghị mọi người, các bạn học theo A-di-đà Phật có lý nào không thành tựu! A-di-đà Phật ở đâu? Kinh Vô Lượng Thọ chính là A-di-đà Phật, ngày nào cũng đọc kinh Vô Lượng Thọ, ngày nào cũng học kinh Vô Lượng Thọ, bạn sẽ biến thành A-di-đà Phật, đương nhiên sẽ không tìm được vị thầy thứ hai như vậy. Thầy tôi giới thiệu tôi phải học pháp sư Ân Quang, tôi dạy các bạn học A-di-đà Phật, thầy của các bạn cao minh hơn thầy của tôi nhiều, tôi không ích kỷ, tôi giới thiệu vị thầy tốt nhất. Bạn đều hiểu được lý luận nói đến trong kinh Vô Lượng Thọ, biến thành tư tưởng kiến giải của chính mình, lời dạy bảo trong kinh Vô Lượng Thọ, bạn đều có thể y giáo phụng hành, làm được nó, bạn chính là đệ tử chân truyền của A-di-đà Phật, chuyện này còn cao minh hơn bất kỳ Phật học viện nào. Quý vị phải hiểu được đạo lý này, nghiêm túc học tập, làm đệ tử đức Di-đà, bạn nghĩ thử xem, cuối cùng lý nào mà không vãng sanh! Đệ tử chân thật của A-di-đà Phật, ngài sao có thể không đến tiếp dẫn? Không nghi ngờ chút nào, phải nhận vị này làm thầy.

Tu học Tịnh độ nhất định phải tuân theo lời dạy bảo của Thích-ca Mâu-ni Phật, căn bản phải lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy, trải qua cuộc sống thanh đạm một chút, cuộc sống khổ một chút, tốt! Tốt ở chỗ nào? Không còn lưu luyến thế gian này, bạn thực sự muốn đi. Cuộc sống trải qua quá thoải mái thì không muốn đi, tới lúc

lâm chung A-di-đà Phật tới tiếp dẫn, bạn không nỡ từ bỏ nơi này, vậy thì bạn đi không được. Cho nên, Phật dạy chúng ta lấy khổ làm thầy, cuộc sống trải qua thanh đạm một chút, nhất định phải trì giới, trì giới thì nhất định phải bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy. Đệ Tử Quy là nền tảng của giới luật, trước tiên nhất định phải làm được, sau đó làm thập thiện nghiệp, tam quy ngũ giới thì bạn chắc chắn không có vấn đề gì. Đồng tu tại gia có những nền tảng giới hạnh này là được rồi, chắc chắn có thể vãng sanh. Đồng tu xuất gia phải thêm Sa-di Luật Nghi, 10 giới 24 oai nghi, có nền tảng bên dưới thì điều này không khó, rất dễ dàng làm được, tu hành như vậy là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, nghe nói pháp sư sắp xây trường học liên cấp khép kín ở Sơn Đông, không biết khi nào thành lập?

Đáp: Có chuyện này, nhưng trường học ngày nào có thể thành lập cũng phải xem nhân duyên. Có điều lãnh đạo tỉnh và huyện thị của tỉnh Sơn Đông đều vô cùng nhiệt tình, rất hy vọng có thể thúc đẩy thành công trường học này. Nhưng mà xây trường học cũng không phải là chuyện dễ dàng, chúng tôi sẽ toàn tâm toàn lực để làm. Trung Quốc hiện tại trong nước cũng có rất nhiều giáo viên ưu tú, họ đối với văn hóa truyền thống, đối với học thuyết Không Mạnh cũng vô cùng hoan hỷ, cũng có nhận thức tương đối. Mọi người đồng tâm hiệp lực, chúng ta có thể giúp đỡ họ làm chuyện này thành công. Tôi nghĩ năm sau xem thử duyên phận, cỡ lẽ vào năm sau có duyên phận thì có thể bắt đầu.

Lý tưởng của chúng ta, trường học liên cấp này chính là bắt đầu từ mầm non tới đại học. Nếu như hy vọng học sinh không bị ô nhiễm, có thể cố gắng bồi dưỡng chúng, vậy thì giúp đỡ chúng từ mầm non cho tận đến khi chúng học đại học. Học sinh mầm non không cần ở lại trường, nhưng tiểu học thì phải ở lại trường, phải tiếp nhận sự quản giáo của giáo viên. Trong quá trình đó không nhận học sinh chuyển trường, không có học sinh chuyển trường, mỗi năm tuyển sinh đều là tuyển từ lớp mầm của mầm non, là dạy chúng từ đó trở đi, cho nên giáo viên sẽ trở thành bảo mẫu. Điều kiện đầu tiên của giáo viên là phải làm được Đệ Tử Quy 100%, bạn mới có thể dạy chúng, lấy mình làm gương. Người giáo viên này phải dạy đến lúc nào? Chính là cả đời dẫn dắt học sinh lớp này, từ mầm non cho đến viện nghiên cứu, học sinh mỗi năm lên lớp, giáo viên cũng mỗi năm lên lớp. Đương nhiên tới trung học, tới đại học chúng sẽ học những môn học khác, chúng tôi sẽ tuyển giáo viên tới dạy, môn học luân lý đạo đức vẫn là giáo viên này dạy, dạy từ nhỏ tới lớn, dạy học sinh cho tới lúc tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cách nghĩ của chúng tôi là như vậy. Cho nên

trong quá trình cầu học, nói cách khác, đi học từ tiểu học mãi cho đến tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, trong khoảng thời gian đó bạn không thể về nhà, cũng không có kỳ nghỉ, nếu bạn về nhà thăm người thân, vừa nghỉ thì toàn bộ đều xong, đều bị ô nhiễm. Cho nên trường học này có đặc sắc của nó, sợ rằng người bằng lòng tới học sẽ không quá nhiều. Tương đương với bạn đưa con vào, trẻ nhỏ từ lớp mầm đưa vào, đại khái gần 20 tuổi mới có thể về thăm nhà, đây là một giai đoạn rất dài. Nhưng phụ huynh, người thân có thể tới trường thăm chúng, chúng không thể ra khỏi trường học, chúng không thể rời khỏi trường học, chúng tôi có cách nghĩ như vậy.

Hỏi: Thứ ba là rất nhiều phụ huynh khẩn thiết hy vọng con cái của chính mình có thể học trường này, thành tựu đức hạnh của thánh hiền, kế thừa sự nghiệp của thánh hiền. Hiện tại trước khi ngôi trường này được xây dựng, nên giáo dục con trẻ như thế nào mới có thể chống lại sự cám dỗ mạnh mẽ của thế giới bên ngoài?

Đáp: Đó là dạy Đệ Tử Quy. Đệ Tử Quy nhất định là cha mẹ, người lớn và trẻ nhỏ cùng nhau học mới có thể sanh ra hiệu quả. Nếu như chỉ dạy các bạn nhỏ học, người lớn không làm theo thì trẻ nhỏ sẽ hoài nghi, cha mẹ bảo con làm, tại sao cha mẹ không làm được? Không có hiệu quả. Nhất định phải bắt đầu làm từ bản thân. Cho nên tôi từng nói với các bạn đồng tu, trước đây Đệ Tử Quy không phải là sách giáo khoa của trẻ nhỏ, không phải vậy. Đệ Tử Quy là bậc cha mẹ phải làm theo như vậy từ khi con cái ra đời. Con cái ra đời ngày thứ ba, thứ tư, chúng mở mắt ra sẽ biết nhìn, tai sẽ biết nghe, mặc dù chúng chưa biết nói nhưng chúng đã tiếp nhận giáo dục. Ngấm ngấm ảnh hưởng ba năm, tới ba tuổi chúng đã rất hiểu chuyện, sẽ có năng lực phân biệt đúng sai thiện ác, đã có năng lực này, gốc rễ này đã cắm xuống rồi. Cho nên đó là biểu hiện của cha mẹ, là thân giáo, không phải ngôn giáo, chúng đều nhìn thấy, đều học được. Còn như tại sao phải làm như vậy thì chúng không biết, chúng đã tạo thành thói quen. Những đạo lý tại sao phải làm như vậy, đó là tới trường học, thầy giáo giảng tiếp cho chúng nghe. Tại sao phải hiếu thuận cha mẹ, tại sao phải tôn kính trưởng bối, đó là do thầy giáo giảng giải, chúng liền hiểu được đạo lý này. Nhưng trong cuộc sống thường ngày chúng đã tạo thành thói quen, “từ nhỏ thành như thiên tánh, thói quen thành tự nhiên”, đây là vô cùng, vô cùng quan trọng. Giáo dục gia đình tốt đẹp như vậy của Trung Quốc đã đứt đoạn ít nhất 100 năm rồi, đứt đoạn ba đời, cho nên hiện tại học có độ khó nhất định, làm sao khắc phục mức độ khó khăn này? Chính là cả nhà cùng nhau học, tự nhiên các bạn nhỏ sẽ rất coi

trọng, cha mẹ mình, thậm chí còn có ông bà nội, bác, chú đều học như vậy, vậy thì chúng không có lời nào để nói, như vậy mới được.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, năm 2005 có sáu vị cư sĩ đả Phật thất trăm ngày ở đạo tràng, lượng ăn dần dần giảm bớt. Tới ngày thứ 70, sáu vị này đều là niệm Phật 24 tiếng đồng hồ, mặc dù có lúc mệt mỏi sẽ ngủ gật, nhưng về căn bản thì tinh thần đều rất tốt. Người này hỏi hai vấn đề, thứ nhất là xin hỏi tại sao lại xuất hiện hiện tượng này?

Đáp: Đây là đả Phật thất ở chỗ nào thì tôi không biết, là ở nơi nào vậy? Đây là vô cùng thù thắng. Còn như lượng ăn dần dần giảm bớt, đây là đạo lý tất nhiên. Bạn phải biết được tại sao con người phải ăn cơm? Tại sao phải ăn nhiều như vậy? Ba bữa chưa đủ, còn phải ăn điểm tâm, nguyên nhân là gì? Trước tiên bạn phải hiểu được đạo lý này. Cơ thể con người là một bộ máy, bộ máy phải hoạt động, hoạt động cần có năng lượng, ăn uống chính là nguồn năng lượng, giống như ô tô vậy, bạn phải bơm xăng cho nó thì nó mới chạy được. Nhưng tiêu hao năng lượng, tôi ở trong buổi giảng đã báo cáo với các bạn rất nhiều lần, đại khái vào năm tôi 30 tuổi phát hiện, tiêu hao năng lượng, hơn 90%, đại khái có thể đạt đến 95% là tiêu hao vào vọng niệm, khởi vọng tưởng, lúc ngủ còn nằm mơ; nằm mơ thì vọng tưởng này không dừng lại, lượng tiêu hao này quá lớn. Thực sự bạn làm việc, chúng ta nói lao tâm lao lực, tiêu hao năng lượng đều không nhiều, đều rất ít, đây là tiêu hao bình thường; tiêu hao không bình thường, tiêu hao quá nhiều, phải hiểu đạo lý này.

Năm đó đức Phật tại thế, tăng đoàn mỗi ngày chỉ ăn một bữa, ăn một bữa giữa ngày, hơn nữa lượng ăn đều không nhiều, tại sao vậy? Vọng tưởng của họ ít, hằng ngày theo Thích-ca Mâu-ni Phật. Đức Phật tại thế là dạy học, điều này chúng ta phải nhận thức rõ ràng, dạy học, hành đạo. Hành đạo là tìm cách chứng thực trong cuộc sống những điều đã học, tín giải hành chứng, tìm cách chứng thực, cho nên tâm ngài là thanh tịnh, trong tâm chỉ có chánh niệm, không có vọng niệm, thế nên tiêu hao năng lượng ít. Giống như tình huống này ngày thứ 70 lượng ăn giảm bớt, thậm chí 70 ngày không ăn cũng làm được. Trong kinh, đức Phật nói với chúng ta “tài sắc danh thực thùý”, chúng ta gọi là ngũ dục, trong kinh Phật còn có danh từ gọi là ngũ cái, cái nghĩa là gì? Là che lấp, chướng ngại chân tâm bản tánh của chúng ta. Những thứ này người phàm có, còn thánh nhân không có, họ có thể rời khỏi. Phật dạy chúng ta phải đoạn trừ ngũ dục, trong ngũ dục có ăn uống, có ngủ nghỉ, ăn uống ngủ nghỉ cũng phải đoạn trừ, đây là trạng thái bị bệnh, đây không phải là trạng thái khỏe mạnh.

Lúc trạng thái khỏe mạnh thì con người không cần ăn uống, cũng không cần ngủ nghỉ, đó mới gọi là khỏe mạnh, đó mới gọi là bình thường. Cho nên ăn uống và ngủ nghỉ đều không bình thường, phải biết điều này. Người thế nào mới đoạn trừ được những thứ này? Bạn xem, tâm địa đó đạt đến một mức độ thanh tịnh nhất định, sơ thiên thế gian, đây không phải là xuất thế gian, tu thiên định đến sơ thiên, sơ thiên sanh trời Sắc giới thì không còn năm thứ này nữa. Trời Sắc giới tổng cộng có 18 tầng trời, trong 18 tầng trời này không có ăn uống, không có ngủ nghỉ, tinh thần ai cũng sung mãn, vô cùng hoan hỷ vui vẻ.

Từ đó biết được, người có công phu định lực càng sâu thì năng lượng bổ sung càng ít. Trước đây người xuất gia một ngày ăn một bữa, trong kinh ghi chép A-la-hán bảy ngày ăn một bữa, một tuần ôm bình bát ra ngoài khát thực một lần; công phu định của Bích-chi Phật càng sâu hơn so với A-la-hán một tầng, mười lăm ngày (nửa tháng) ôm bình bát ra ngoài khát thực một lần, nửa tháng ăn một lần. Công phu càng lên cao thì tiêu hao càng ít, chỉ một chút đồ ăn thì họ liền có thể duy trì rất lâu, bổ sung một chút năng lượng, là đạo lý này. Thật ra mà nói đạo lý này không khó hiểu, bản thân chúng ta nếu như nói vọng niệm ít, họ niệm Phật được công phu đặc lực, niệm Phật 24 tiếng đồng hồ không gián đoạn, có thể chấp trì 70 ngày (bảy thất), công phu định lực đủ thì vọng niệm ít đi, cho nên ăn uống của họ đương nhiên sẽ giảm bớt, đây là hiện tượng bình thường. Nếu ăn uống vẫn phải ba bữa, vẫn phải ăn điếm tâm, mặc dù niệm Phật không gián đoạn nhưng vọng niệm chưa đoạn, thì đó chính là “miệng niệm Di-đà tâm tán loạn”, trong tâm của họ vẫn đang khởi vọng tưởng, cho nên họ tiêu hao năng lượng vẫn nhiều như vậy; nếu tâm của họ thanh tịnh, vậy thì không cần thiết. Chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai nói, làm thế nào mới có thể duy trì công phu bất thoái?

Đáp: Trong kinh giáo, đức Phật thường dạy chúng ta “tinh tấn”, tinh tấn thì có thể duy trì bất thoái. Bạn phải làm rõ, hiểu rõ hai chữ tinh tấn này. Tinh là không tạp, tạp thì không tinh; tấn là bất thoái, quan trọng nhất chính là không được tạp. Thâm nhập một môn, huân tu lâu dài thì sẽ không thoái chuyển, chắc chắn là một môn. Lúc học nhiều thì sẽ thoái chuyển, bởi vì tâm lực của bạn không thể tập trung, vậy thì không có cách nào không thoái chuyển. Cho nên không được học nhiều, học rất nhiều thứ, đây là chịu thiệt.

Nói tới chỗ này, vừa nãy các bạn hỏi, chúng tôi muốn xây trường học liên cấp khép kín, mầm non đại khái cũng là ba năm, ba năm dạy học này chính là một môn,

thâm nhập một môn luân lý đạo đức, không xen tạp bất kỳ thứ gì. Tới tiểu học, chúng tôi có thể vẫn duy trì chuyên nhất cho lớp 1, lớp 2, lớp 3, luân lý đạo đức, tới năm lớp 4, lớp 5, lớp 6 thì thêm một ít môn, tức là những môn mà trường học nhất định phải học. Nhưng chúng tôi thêm môn, ví dụ nói học quốc văn, học lịch sử, học toán học, thậm chí là học ngoại ngữ, chúng tôi đều cho học. Học, cách học như thế nào? Học giống nhau. Ví dụ chúng tôi nói bốn môn học này (bốn môn), tôi sẽ không giống trường học hiện nay, tiết này học môn này, tiết tiếp theo lại đổi, vậy thì đầu óc của học sinh sẽ loạn. Chúng tôi dạy học, ba năm lớp 4, lớp 5, lớp 6 là sáu học kỳ, chúng tôi chọn sáu môn học, một học kỳ học một môn. Ví dụ như quốc văn, quốc văn của sáu năm học, tôi dùng thời gian nửa năm đều học hết. Tới học kỳ tiếp theo học Anh văn, một học kỳ toàn bộ học Anh văn, tôi dùng phương pháp này. Chúng sẽ không nghĩ ngợi lung tung, chúng sẽ nghĩ giống nhau, hiệu quả này chắc chắn có hiệu quả hơn trường học hiện nay.

Chúng ta giữ nguyên tắc chỉ dạy “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”, nguyên tắc này là lời dạy bảo quý báu mà tổ sư đại đức mấy ngàn năm lưu lại. Trước đây học tư thực chính là phương pháp này, bạn không được học hai môn học cùng lúc, học hai môn học cùng lúc thì chắc chắn học không tốt. Chúng tôi theo thầy Lý học kinh giáo, thầy yêu cầu chúng tôi chính là một môn, bạn muốn đồng thời học hai môn kinh, thầy không dạy bạn, bạn tới nơi khác học. Phật học viện rất nhiều, một ngày có thể học rất nhiều môn. Chuyên, đây gọi là tinh tấn. Môn học trong trường của người hiện nay sắp xếp nhiều như vậy, tôi gọi họ là tạp tấn, loạn tấn, đó là rất tạp, rất loạn có phải không? Họ cũng tiến bộ, nhưng mà không tinh. Cho nên trong cửa Phật, trước đây lời ba nhà Nho Thích Đạo nói, thực sự là tinh tấn, phải hiểu đạo lý này, như vậy mới có thể duy trì công phu bất thoái.

Hỏi: Thứ năm là gần đây có một vị lão cư sĩ cầu vãng sanh, đoạn thực 21 ngày, có mấy chục người trợ niệm. Tiếp theo người này có ba câu hỏi, thứ nhất là thấy Phật tới đón ba lần, ba lần Phật đều vớt lại một tờ giấy trắng rồi rời đi.

Đáp: Đây là ý gì? Phật vớt một tờ giấy trắng cho ông ấy, mọi người nghĩ xem đây là ý gì vậy?

Hỏi: Chúng ta xem tiếp câu hỏi thứ hai, nhìn thấy hoa sen lớn, phần đáy cắm rễ xuống đất, hoa sen không thể bay lên.

Đáp: Theo cách nghĩ của chúng tôi đó là công phu niệm Phật nhất định rất khá, có cảm ứng tốt như vậy nhưng tại sao không thể vãng sanh? Chắc chắn là vẫn

có điều chưa buông xuống được, chưa có thể đoạn hết duyên với thế gian này, ông ấy vẫn có một gốc rễ. Nhưng có công phu này, có hiện tượng này, chúng ta khẳng định dù ông ấy không thể vãng sanh, đời sau tuyệt đối không đọa ác đạo. Bởi vì trên mặt đất mọc hoa sen, vậy thì sẽ không đọa ác đạo. Không rời được khỏi mặt đất chính là không rời khỏi được lục đạo luân hồi, vậy thì chúng ta phải hiểu. Khuyến ông ấy buông xuống, lại buông xuống, còn chút gì không buông xuống được đều không thể vãng sanh. Mang nghiệp là mang túc nghiệp (nghiệp tạo trong đời quá khứ), không thể mang theo nghiệp hiện tại, nghiệp hiện tại là tạo thành nghiệp chướng, phải hiểu đạo lý này. Buông xuống tất cả nghiệp hiện tại, hạt giống trong a-lại-da thức đời quá khứ đó là nghiệp chướng, chúng ta phải hiểu điều này, trong kinh Phật giảng quá nhiều. A-lại-da mặc dù có nhân nghiệp, chúng không có duyên, tôi đều buông xuống hết, duyên đoạn trừ rồi, sau khi duyên đoạn thì nghiệp đó không gây trở ngại, vậy thì có thể vãng sanh, cho nên là mang nghiệp cũ, không thể mang nghiệp mới. Vậy thì ông ấy khẳng định vẫn còn có điều chưa buông xuống được nên mới tạo thành hiện tượng này.

Hỏi: Thứ ba mặc dù lão cư sĩ chưa thể vãng sanh, nhưng trước đó sức khỏe không tốt, hiện tại lại đặc biệt khỏe mạnh. Xin hỏi liệu có thuyết hoán đổi cơ thể không? Đạo lý trong đó là gì?

Đáp: Bạn nói hoán đổi cơ thể, cũng có thể nói vậy được, đạo lý trong đó là gì? Bạn xem thí nghiệm nước của tiên sĩ Emoto Masaru thì bạn sẽ biết được, bạn sẽ hiểu được. Cho nên, mỗi người chúng ta đều có thể hoán đổi cơ thể, vấn đề là bạn có chịu đổi không? Cách đổi như thế nào? Ý niệm thiện, tâm yêu thương, kết quả thí nghiệm của cư sĩ Emoto Masaru, thương yêu và cảm tạ, cảm ơn, hai ý niệm này khiến kết tinh của nước hiện thị ra vô cùng đẹp, tất cả mọi ý niệm thiện đều không thể sánh với hai điều này. Cho nên ông ấy nói với tôi, ông nói điều này có thể là trung tâm của vũ trụ. Tôi nói không sai, đích thực vậy. Bạn xem thử trong giáo học của tất cả tôn giáo đều lấy điều gì làm trung tâm. Giáo dục truyền thống Trung Quốc, cha con có tình thân, thân ái, giáo dục thương yêu. Phật pháp là từ bi, “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”. Kitô giáo, Thiên Chúa giáo và Do Thái giáo, ba tôn giáo này là người một nhà, kinh điển của họ chính là Tân Cựu Ước, Thánh Kinh mà các bạn đều quen thuộc, họ dựa theo những kinh này. Do Thái giáo là dựa theo kinh Cựu Ước, Kitô giáo là dựa theo kinh Tân Ước, Thiên Chúa giáo thì Tân Cựu Ước đều học, cho nên biến thành ba phái, đều là người một nhà.

Ở châu Âu từng có vài vị tín đồ, đây là tín đồ Kitô giáo, chúng tôi tình cờ gặp nhau ở Singapore, cùng nhau ăn cơm, họ đưa ra câu hỏi này: thừa pháp sư, ba tôn giáo này, thầy xem thử chúng rốt cuộc có quan hệ gì? Tôi nói với họ: ba tôn giáo của các bạn là người một nhà, Do Thái giáo là phái của hoàng đế, Thiên Chúa giáo là phái của hoàng hậu, Kitô giáo là phái của thái tử. Họ vừa nghe, thầy nói rất đúng, rất có đạo lý. Các bạn đều là người một nhà, nhưng là ba phái. Tôi nói giống như đạo Hồi, đó là người thân của các bạn, đó là anh chị em họ cùng họ hay khác họ, tất cả đều có quan hệ. Không có tôn giáo nào không nói tới thương yêu, bạn xem trong Thánh Kinh nói “thần thương yêu người đời, thượng đế thương yêu người đời”, trong kinh Koran nói “thánh Allah đích thực là nhân từ”. Cho nên, tôi nói tôn giáo trên toàn thế giới, lý niệm trung tâm của nó chính là nhân từ, bác ái. Thực sự làm được nhân từ, bác ái, thì cơ thể này của bạn, mỗi tế bào đều được cải thiện, đều biến đổi. Cho nên, ngôn ngữ Trung Quốc của chúng ta có hai câu nói rất có đạo lý, đều tương ứng với điều trong kinh nói, tương ứng với thí nghiệm khoa học của tiến sĩ Emoto Masaru: “người gặp việc vui tinh thần sáng khoái”, tâm thương yêu hiện ra thì đương nhiên hoan hỉ, “học mà thường làm được, chẳng phải vui lắm sao”. Đây là khỏe mạnh sống lâu, thay đổi thể chất của bạn, cũng thay đổi tướng mạo của bạn, tướng chuyển theo tâm. Âu lo khiến con người già nua, nếu như bạn phiền não rất nhiều, vọng niệm rất nhiều thì rất dễ già nua, kết tinh tế bào toàn thân bạn đều không tốt. Bạn hiểu được điều này, bạn liền biết được đạo lý trong đó nằm ở đâu, bạn liền hiểu được.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu trở về sau là câu hỏi có liên quan đến *bốn nguyện niệm Phật*, tổng cộng có năm câu hỏi. Thứ nhất trên mạng có đoạn nói, pháp sư không khẳng định đối với pháp môn bốn nguyện niệm Phật, vậy thì nên lý giải hiện tượng vãng sanh của những người bốn nguyện niệm Phật thế nào?

Đáp: Cái gọi là bốn nguyện niệm Phật, đây là đại đức xưa (tổ sư đại đức xưa) đưa ra, làm sao mà có sai lầm được? Sai lầm ở đâu? Sai ở chỗ người hiện đại chúng ta hiểu sai ý của nó. Lúc tôi giảng kinh Vô Lượng Thọ đã giảng rất nhiều lần, không chỉ Thích-ca Mâu-ni Phật, hết thấy chư Phật Bồ-tát ứng hóa trong chín pháp giới giảng kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh, tất cả mọi giáo học quy nạp lại chính là một bộ kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm, bao gồm hết trong đó. Cho nên, vừa mở Hoa Nghiêm ra chính là kinh luận pháp môn vô lượng vô biên, nhiều giống như Đại tạng kinh vậy, liệu có thứ nào có thể đại biểu, một bộ kinh đại biểu toàn tạng? Hoa Nghiêm đại biểu toàn tạng. Kinh Hoa Nghiêm vẫn là rất nhiều, có kinh

nào càng đơn giản hơn, có thể đại biểu kinh Hoa Nghiêm không? Có, kinh Vô Lượng Thọ, cho nên người xưa nói kinh Vô Lượng Thọ tức là Hoa Nghiêm trung bản. Hoa Nghiêm coi là đại bản, kinh Vô Lượng Thọ là trung bản, vậy thì bạn liền biết được còn có tiểu bản, kinh Phật Thuyết A-di-đà là tiểu bản, Hoa Nghiêm tiểu bản, kinh Vô Lượng Thọ là Hoa Nghiêm trung bản. Kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm chính là kinh Vô Lượng Thọ đại bản, kinh Di-đà là kinh Vô Lượng Thọ tiểu bản, phải hiểu rõ quan hệ này.

Bạn quan sát từng tầng từng tầng một, bạn tìm thấy trung tâm của nó. Bản của Hạ lão (bản hội tập) có 48 nguyện, phẩm nào có thể đại biểu toàn bộ kinh, phẩm nào quan trọng nhất, đại biểu toàn bộ kinh? Phẩm thứ sáu, phẩm thứ sáu là trọng tâm (trung tâm) của kinh Vô Lượng Thọ. Phẩm thứ sáu là gì? Bốn mươi tám nguyện. Bốn mươi tám nguyện này là bốn mươi tám điều, điều nào lại là trọng tâm, lại là trung tâm? Nguyện thứ 18. Thế nên tổ sư đề xưng nguyện thứ 18 này gọi là bản nguyện niệm Phật. Nguyện thứ 18 là gì? Một niệm, mười niệm ắt sanh Tịnh độ, đây đích thực là không dễ dàng. Đi tìm như vậy, nguyện thứ 18 này mở ra chính là kinh giáo của hết thầy chư Phật Bồ-tát, thực sự là tìm thấy trung tâm của nó rồi. Vậy thì dụng công này có được không? Được, nhưng bạn phải biết quan hệ giữa nguyện thứ 19 và nguyện thứ 18 vô cùng mật thiết, chúng ta đọc được trong kinh Vô Lượng Thọ, cho dù là ba bậc chín phẩm, điều kiện chung, bạn xem ba bậc vãng sanh, cho dù bậc thượng, bậc trung, bậc hạ, nhất tâm ba bậc, Phật dạy như thế nào? “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, nhất hướng chuyên niệm là nguyện thứ 18, phát tâm Bồ-đề là nguyện thứ 19.

Nếu chỉ có nguyện thứ 18 mà không có nguyện thứ 19, bạn vẫn là có vấn đề, Phật nói với bạn, tôi đã giảng rất rõ ràng, “Phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, bạn chỉ có nhất hướng chuyên niệm mà không có phát tâm Bồ-đề, bạn còn thiếu một nửa, một nửa không thể vãng sanh. Lại thật ra mà nói, tôi phát tâm Bồ-đề mà không có nhất hướng chuyên niệm thì có thể vãng sanh không? Có thể, lúc lâm chung một niệm, mười niệm thực sự có thể vãng sanh, họ có tâm Bồ-đề. Lời này không phải là tôi nói, là đại sư Ngẫu Ích nói. Đại sư Ngẫu Ích nói với chúng ta điều kiện vãng sanh, có thể vãng sanh hay không ở chỗ bạn có nguyện lực hay không, ở chỗ có tín nguyện hay không, bạn có tín, có nguyện thì có thể vãng sanh; phẩm vị cao thấp ở chỗ công phu trì danh sâu cạn. Công phu niệm Phật của bạn sâu, phẩm vị cao; công phu niệm Phật cạn, phẩm vị thấp. Từ đó thấy được, tín nguyện quá quan trọng, tín nguyện hạnh

là ba tư lương, là điều kiện căn bản. Tổ sư đại đức nói với chúng ta ba tư lương tín nguyện hạnh, trong hạnh bạn có tín, có nguyện, trong hạnh bạn nắm lấy nguyện thứ 18, như vậy được; nếu như tín nguyện của bạn đều có vấn đề, đều thành vấn đề, chỉ có nhất hướng chuyên niệm, không được, không thể vãng sanh.

Cho nên phải hiểu rõ đạo lý này, Tổ sư nói là đúng, tại sao vậy? Người niệm Phật có tín có nguyện. Câu nói này là khuyên bạn chuyên tâm niệm Phật, buông xuống vạn duyên, nhất tâm chuyên niệm (nhất hướng chuyên niệm), vậy thì được, như vậy tốt. Có rất nhiều người không biết chữ, chưa từng tiếp xúc qua Phật pháp, bạn khuyên họ niệm Phật cầu sanh thế giới Cực Lạc, họ tin tưởng, họ tin tưởng có thế giới Cực Lạc, họ tin tưởng có A-di-đà Phật, họ không hoài nghi chút nào, có tín có nguyện, thực sự muốn tới thế giới Cực Lạc, một câu A-di-đà Phật, không cần bất kỳ điều gì khác nữa, đây gọi là bốn nguyện niệm Phật. Tổ sư đề xướng không sai. Nếu như nói chấp trì bốn nguyện niệm Phật, bài xích phương pháp niệm Phật khác thì bạn sai rồi, bạn sẽ không thể vãng sanh. Tại sao không thể vãng sanh? Bạn là khen mình chê người, pháp môn khác đều là Phật truyền lại, bạn học pháp môn này, bài xích pháp môn khác, vậy thì bạn đối lập với pháp môn khác, tâm của bạn không thanh tịnh, tâm của bạn không chuyên nhất, bạn ở đó hủy báng Phật, hủy báng pháp, hủy báng tăng, tại sao vậy? Người dựa theo phương pháp khác niệm Phật vãng sanh rất nhiều, vậy bạn không tán thành, hủy báng. Pháp này là Phật truyền, bạn hủy báng Phật; kinh giáo là Phật nói, bạn hủy báng pháp; những người tu hành dựa theo những kinh giáo đó, bạn hủy báng họ, bạn hủy báng tăng, bạn hủy báng tam Bảo thì làm sao có thể vãng sanh? Phải hiểu đạo lý này.

Tám vạn bốn ngàn pháp môn đều là Phật nói, tôi tu pháp môn này, hoan hỷ tán thán đối với pháp môn khác, tất cả đều có thể thành tựu, “pháp môn bình đẳng, không có cao thấp”, đều phải tôn trọng, đều phải tán thán, đều phải lễ kính, vậy thì bạn có thể vãng sanh; nếu như bạn chấp trước vào pháp môn này của bạn, bài xích người khác thì bạn không thể vãng sanh. Đây là nguyên nhân không thể vãng sanh, bạn hủy báng tam Bảo, mặc dù bản thân bạn tín nguyện niệm Phật, nhưng bạn hủy báng tam bảo. Hủy báng tam bảo có thể vãng sanh không? Không thể vãng sanh, trong 48 nguyện có. Từng chữ từng câu đều phải hiểu rõ ràng, Phật không lừa người, đều là bản thân chúng ta lơ là đọc sai kinh văn, hiểu sai ý nghĩa.

Cho nên chúng ta không chỉ là tu Tịnh độ, tông phái Tịnh độ cũng rất nhiều, tổ chức môn đình của mỗi nhà không giống nhau, kinh luận dựa theo không giống

nhau. Ví dụ kinh Vô Lượng Thọ, bản hiện tại lưu hành, có chín bản khác nhau, bạn nói bản nào tốt, bản nào không tốt, không thể nói như vậy. Bạn thích dùng bản nào thì đối với bạn là tốt. Chín bản này bày trước mặt, tùy bạn chọn lựa, bất kỳ bản nào cũng đều có thể giúp bạn vãng sanh. Năm kinh một luận của Tịnh độ, còn có kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, kinh A-di-đà. Người dựa theo kinh A-di-đà rất nhiều. Kinh A-di-đà, phương pháp tu học mà tổ sư truyền lại không hoàn toàn giống nhau, Sớ Sao của đại sư Liên Trì, Yếu Giải của đại sư Ngẫu Ích không giống nhau, dựa theo đại sư Liên Trì có thể vãng sanh, dựa theo đại sư Ngẫu Ích cũng có thể vãng sanh, không sai. Ví dụ nói niệm Phật, niệm Phật lớn tiếng có thể vãng sanh, niệm Phật nhỏ tiếng cũng có thể vãng sanh, niệm Phật trong tâm không ra tiếng vẫn có thể vãng sanh. Những điều này, phương pháp này rất nhiều, có tám vạn bốn ngàn pháp môn, phải biết phương hướng mục tiêu là một. Tại sao Phật đặt ra nhiều pháp môn như vậy? Vì căn tánh chúng sanh không giống nhau, hoàn cảnh trước mắt (hoàn cảnh sinh hoạt) không giống nhau, sở thích không giống nhau, cho nên nói nhiều pháp môn như vậy cho bạn chọn. Không gian chọn lựa rất lớn, bạn nhất định sẽ tìm thấy pháp môn bạn yêu thích. Pháp môn yêu thích thì học dễ dàng, thành tựu cũng nhanh, cũng đáng tin, đây là từ bi.

Cho nên trong kinh Bát-nhã, đức Phật giảng rất rõ ràng, Phật không có pháp cố định để nói, ứng cơ thuyết pháp, chúng sanh có vô lượng căn cơ, Phật thuyết vô lượng pháp môn, khế lý khế cơ, không ai không thành tựu. Đối với pháp môn khác nhau, tông phái khác nhau, thậm chí hiện nay chúng ta đối với tôn giáo khác nhau, chúng ta đều là dùng tâm bình đẳng đối đãi, dùng tâm từ bi đối đãi, dùng tâm cung kính đối đãi, như vậy mới được. Không được bài xích, không được hủy báng, không được phê bình. Tôi thường nói, tại sao không được phê bình? Đó đều là thánh nhân nói, bạn phê bình Kitô giáo, bạn nghĩ thử xem đức năng của bạn, học vấn của bạn có thể vượt hơn chúa Giê-su sao? Bạn không thể vượt hơn chúa Giê-su thì bạn không được phê bình ngài ấy; bạn không thể vượt hơn Thích-ca Mâu-ni Phật thì bạn không được phê bình Phật; bạn không thể vượt hơn Khổng tử thì bạn không được phê bình Nho. Phê bình là vượt hơn, cao hơn họ. Nếu bạn chưa cao hơn, vậy bạn phê bình thì có tội lỗi. Nếu như bạn thấy những điều họ nói, bạn có hoài nghi, bạn không thể lý giải, có thể giữ nghi ngờ, nghi nhỏ có ngộ nhỏ, nghi lớn có ngộ lớn, cho phép bạn nêu ra câu hỏi để thảo luận, họ nhất định có đạo lý của họ. Đây đều là thái độ cơ bản của đọc sách, nghiên cứu học vấn, nên có thái độ này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, liệu có thể lý giải pháp môn bốn nguyện niệm Phật chỉ thích hợp với chúng sanh có căn cơ nào đó, ví dụ như người chỉ tin Phật lực, không tin tự lực?

Đáp: Ví dụ này không cần nói nữa, đích thực là căn tánh khác nhau. Cho nên tổ sư đưa ra phương pháp này, nếu bạn có hoài nghi, bạn đi nghiên cứu xem họ đưa ra vào lúc nào? Họ đưa ra ở nơi nào? Đương thời những loại chúng sanh nào tu học cùng với họ? Họ nhất định khế lý khế cơ. Cho nên có rất nhiều điều (những điều của tổ sư) thích hợp với khu vực nào đó, thích hợp với căn tánh nào đó. Những điều của Phật đa phần là tương đối phổ cập một chút, phổ cập hóa, đại chúng hóa, tất cả đều có lợi ích.

Hỏi: Thứ ba là nếu bất kỳ pháp môn nào khác không thể cứu độ họ, chỉ có bốn nguyện niệm Phật có thể độ, không phải cũng rất tốt sao?

Đáp: Vừa nãy tôi nói rồi, tôi đã giảng rõ ràng những điểm chính của pháp môn bốn nguyện, đương nhiên tốt, làm gì có đạo lý không tốt cho được! Pháp môn nào cũng đều tốt, Hiền giáo, Mật giáo, Đại thừa, Tiểu thừa, không có pháp môn nào không tốt; tám vạn bốn ngàn pháp môn là bình đẳng, không được nói cái này tốt, cái kia không tốt, không được nói vậy. Chỉ có thể nói pháp môn này phù hợp với căn tánh của tôi, tôi tu học tương đối thuận tiện, pháp môn kia đối với tôi có khó khăn. Nhưng chúng ta phải tán thán, chúng ta không được phê bình, không có tư cách phê bình.

Vào năm 1997, 30 năm trước, lần đầu tiên tôi tới Hồng Kông giảng kinh, lần đó giảng Lăng-nghiêm, pháp sư Thánh Nhất, có rất nhiều pháp sư hằng ngày đều tới nghe. Pháp sư Thánh Nhất nghe xong rất hoan hỷ, thông báo tin đề của ông ấy đều phải tới nghe tôi giảng kinh, mời tôi tới thăm Đại Nhĩ Sơn. Lúc đó ông ấy ở chùa Bảo Lâm, phía sau chùa Bảo Liên có con đường nhỏ, phải đi bộ, xe không thể tới đó được, đại khái đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ tới chùa Bảo Lâm, đạo tràng Thiền tông. Lúc đó có hơn 40 người ở trong thiền đường tọa hương, tôi nhìn thấy vô cùng hoan hỷ. Pháp sư Thánh Nhất muốn tôi giảng khai thị cho mọi người, tôi bèn giảng thiền, khẩu đầu thiền, mặc dù tôi không phải là người tham thiền, tôi giảng khẩu đầu thiền, tán thán thiền. Lúc trở về, trên đường đi, có vài vị cư sĩ đi cùng tôi, trên đường đi họ hỏi tôi: pháp sư Tịnh Không, thầy tán thán thiền như vậy, tại sao thầy không tham thiền? Tại sao thầy lại niệm Phật? Tôi hỏi tôi, tôi nói Thiền cao, Thiền và Mật đều cao, căn cơ của tôi không đủ, tôi rất ngưỡng mộ họ, rất tán thán, tôi học không được.

Người căn tánh trung hạ như tôi, niệm Phật có thể vãng sanh, tham thiền tôi sẽ không khai ngộ, học Mật tôi cũng không thể thành Phật, nhưng tôi đi con đường vãng sanh này thì có thể thành Phật. Cho nên đối với tham thiền, đối với học Mật, tôi khâm phục năm vóc sát đất, tôi vô cùng tôn kính, thiện căn của họ sâu dày hơn tôi. Tán thán, vậy là đúng đắn.

Bạn xem thử kinh Hoa Nghiêm, Thiện Tài đồng tử 53 lần tham bái, 53 vị thiện tri thức đều nói bản thân không được, năng lực bản thân rất có hạn, chỉ có thể học pháp môn này, người khác cho dù ở phương diện nào cũng đều vượt hơn tôi, họ mạnh hơn tôi, bạn tới nơi đó tham học đi. Điều này phải học, bản thân khiêm tốn, tán thán người khác, vậy là đúng. Tuyệt đối không thể nói: tới thiền đường của người ta thì nói thiền khó, Tịnh độ dễ dàng, vậy thì bạn tự gây phiền phức có đúng không? Người ta theo vị pháp sư này, theo vị thiền sư này đã mười mấy hai mươi năm, bạn tới nơi đó phá hoại tín niệm của người ta, tội lỗi này rất nặng. Cho nên là tán thán những phương pháp tu học (phương pháp của thiền), tán thán đạo tràng, tán thán người thầy, tín tâm của học trò đối với người thầy càng kiên định, càng kiên cố thì họ sẽ có thành tựu. Người khác mời chúng ta giảng khai thị thì phải hiểu quy tắc này. Nếu bạn nói Thiền không bằng Tịnh, Tịnh tốt, dễ dàng thành tựu, Thiền khó, bạn xem làm như vậy thì bạn sẽ phải đọa địa ngục, Phật không dạy bạn cách nói như vậy, cho nên phải hiểu. Giống như những đạo lý cơ bản này, lúc chúng tôi đang tu học, thầy tôi đều từng nói qua, cho dù tới đạo tràng nào, nhất định là tán thán pháp môn, tán thán đạo tràng, tán thán người thầy lãnh đạo, để càng tăng thêm tín tâm của đại chúng học tập ở đó đối với người thầy, vậy là đúng rồi, tuyệt đối không được phê bình.

Hỏi: Thứ tư là, người tu bốn nguyện niệm Phật nếu vãng sanh, liệu có giống như trong kinh Vô Lượng Thọ nói sanh tới biên địa nghi thành?

Đáp: Sẽ không, vậy thì bạn hiểu sai rồi, bốn nguyện niệm Phật chính là dựa theo nguyện thứ 18. Nhưng mà đồng tu chúng ta, tôi tin rằng các bạn đều tham gia qua rất nhiều Tam Thời Hệ Niệm. Tam Thời Hệ Niệm là tôi đề xướng, nhiều năm như vậy, các nơi áp dụng phương pháp này để mọi người tới cộng tu, âm dương đều được lợi. Tu học Tam Thời Hệ Niệm là con người chúng ta và chúng sanh chín pháp giới khác cùng nhau tu. Bạn xem thiền sư Trung Phong, ngài là đại đức Thiền tông, khai thị mà ngài ấy giảng trong đó, tán thán đối với Tịnh tông, đó thật sự là cao nhân rất giỏi, ngài không nói Thiền tốt hơn Tịnh. Hơn nữa trong đó nói vô cùng rõ ràng, nói tới tín nguyện hạnh, nói tới nguyện phải dựa theo 48 nguyện, nguyện của chúng

ta giống với nguyện của A-di-đà Phật, giống nguyện, giống đức, giống hạnh thì mới có thể vãng sanh.

Chúng tôi giảng kinh Vô Lượng Thọ, lúc giảng 48 nguyện cũng đặc biệt nêu ra, kinh Hoa Nghiêm nói “một tức là nhiều, nhiều tức là một”, phải hiểu đạo lý này. Bất kỳ nguyện nào trong 48 nguyện, đừng nói chỉ có nguyện thứ 18, nó đều bao gồm 47 nguyện còn lại trong đó. Nếu thiếu một nguyện thì nguyện này không viên mãn, mỗi nguyện đều thu nhiếp tất cả nguyện, mà là dựa vào điều gì? Dựa vào nguyện thứ 18 làm chủ, những nguyện khác đều là cành lá của nó, vậy thì đúng rồi. Nếu như nói chuyên môn chỉ học nguyện thứ 18, những nguyện khác không cần nữa, hoặc là bài xích, vậy thì bạn chắc chắn không thể vãng sanh, biên địa nghi thành cũng không có phần của bạn, nhất định phải biết đạo lý này. Bạn xem, khai thị của thiền sư Trung Phong, mỗi nguyện đều thu nhiếp tất cả nguyện, phải hiểu đạo lý này. Một tức là nhiều, nhiều tức là một, không thể tách rời. Nhưng 48 nguyện, bạn coi nguyện nào làm chủ đều được, có chủ tu, có chọn tu. Giống như đi học đại học, tôi có môn học chủ tu, có môn học chọn tu để giúp đỡ chánh trợ (chánh hạnh, trợ hạnh) song tu. Coi nguyện thứ 18 làm chủ, những nguyện khác làm trợ, trong trợ quan trọng nhất là nguyện thứ 19 phát tâm Bồ-đề, không thể không biết điều này.

Hỏi: Thứ năm, từ những câu chuyện thực vãng sanh theo pháp môn bốn nguyện niệm Phật mà con thu thập được thì thấy, những pháp sư chỉ dạy pháp môn này coi đại sư Thiên Đạo làm tông, đối với tổ sư Tịnh độ nhiều đời và thuyết pháp dạy bảo của pháp sư cũng sùng bái, khẳng định giống vậy. Liệu có phải là một số cư sĩ trong lúc phổ biến đã lạc lối, khiến cho pháp môn này đối lập với pháp môn khác, đánh mất tâm nguyện ban đầu của tổ sư?

Đáp: Hoàn toàn chính xác, cho nên nhất định phải tìm hiểu nhiều, đọc nhiều thì bạn mới hiểu được pháp môn nào cũng đều viên dung vô ngại. Không chỉ bất kỳ pháp môn nào của Phật pháp đều có thể dung thông, chúng tôi nhiều năm nay tiếp xúc với rất nhiều tôn giáo trên thế giới, tôi giao lưu với họ, không có điều nào không viên thông, tôn giáo nào, kinh điển nào cũng đều viên thông. Tôi từng giảng kinh Mật Côi của Thiên Chúa giáo ở Singapore, hiện tại đã giảng lưu hành trong Thiên Chúa giáo, rất nhiều người thích nghe, nghe thử xem hòa thượng giảng kinh điển của chúng ta thì cách giảng như thế nào. Ngay cả đại giáo chủ Thiên Chúa giáo Bắc Kinh là ông Phó Thiết Sơn, tôi cũng tặng một bộ đĩa cho ông ấy, ông ấy cũng nghe rồi.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, có chín câu hỏi. Thứ nhất là xin hỏi nhân duyên, nhân là chúng sanh tạo tác, duyên lại sanh ra từ đâu?

Đáp: Duyên cũng là chúng sanh tạo tác, rời khỏi chúng sanh tạo tác thì nhân - duyên - quả đều không đạt được. Hiện tại chúng ta nói nhân, tạo tác đời trước, tạo tác đời trước là nhân, đời này tạo tác là duyên, cho nên có nhân đời trước, có duyên đời này, quả báo liền hiện tiền. Ví dụ đời trước ưa thích bóc lột tài, đó là nhân, đời này bạn kinh doanh sự nghiệp cầu tài, tức là sự nghiệp kiếm lời, đây là duyên, vậy thì bạn sẽ phát tài, tại sao vậy? Nhân đời trước kết hợp với duyên đời này, tiền tài của bạn sẽ tới ào ào, cho dù là kinh doanh ngành nghề nào cũng đều phát tài, ngành nghề kinh doanh là duyên. Cho nên nếu đời trước không tu, không có nhân, đời này bạn kinh doanh bất kỳ sự nghiệp gì, bạn đều lỗ vốn, đều sẽ không kiếm được tiền, tại sao vậy? Không có nhân, phải hiểu điều này.

Tu bố thí pháp, quả báo là được thông minh trí tuệ; tu bố thí vô úy, quả báo là khỏe mạnh sống lâu, trồng nhân gì được quả ấy. Đời quá khứ trồng là nhân, đời này đang làm là duyên, quả báo sẽ hiện tiền. Đời sau, những gì chúng ta làm đời này là nhân đời sau, đời sau đang làm lại biến thành duyên, nhân duyên quả là chuyển biến lẫn nhau, đây chính là câu “vạn pháp đều không, nhân quả chẳng không” trong cửa Phật nói. Tại sao nhân quả chẳng không? Nhân quả chuyển biến chẳng không, nhân sẽ biến thành quả, quả lại sẽ biến thành nhân. Điều này trong thực vật, mọi người đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, ví dụ nói chúng ta trồng đào, hạt đào là nhân, trồng xuống lớn lên thành cây đào, cây đào lại kết trái thì biến thành quả. Nhân sẽ biến thành quả, quả sẽ biến thành nhân, đây là chuyển biến bất không, tuần hoàn bất không, tương tục bất không. Cho nên nó có ba hiện tượng này, nhân quả có ba hiện tượng: chuyển biến, tiếp nối, tuần hoàn.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, tứ đại đều không, hết thấy đều là không, thân thể ý thức của chúng sanh cũng là không. Xin hỏi pháp vốn là không thì cầu ở đâu? Con vốn không chấp thì thiện ác từ đâu đến?

Đáp: Nếu bạn nhập cảnh giới này, bạn đã là pháp thân Bồ-tát, đây không nằm trong mười pháp giới, trong mười pháp giới không có cảnh giới cao như vậy, có cảnh giới này là đã vượt qua mười pháp giới. Nhưng nếu bạn chỉ biết nói, bạn vẫn có tự tư tự lợi, vẫn có đúng sai ta người, vậy thì bạn vẫn là chúng sanh trong lục đạo, bạn vẫn chưa ra khỏi lục đạo luân hồi, nhất định là cảnh giới mà bạn tự mình chứng được, vậy thì bạn đã vượt qua mười pháp giới.

Hỏi: Thứ ba, xin hỏi đối mặt với nghịch cảnh học Phật như thế nào? Làm thế nào để biến nghịch cảnh thành tăng thượng duyên? Đối mặt với thuận cảnh học Phật thì lại nên làm thế nào?

Đáp: Câu hỏi của bạn chính là phẩm Tịnh Hạnh trong kinh Hoa Nghiêm mà chúng tôi hiện tại đang giảng. 141 nguyện trong phẩm Tịnh Hạnh chính là nói xoay chuyển cảnh giới. Văn-thù Bồ-tát nói Bồ-tát khéo dụng tâm này thì có thể thành tựu hết thảy công đức thắng diệu. Hy vọng bạn cố gắng hạ công phu trong phẩm Tịnh Hạnh thì vấn đề này sẽ được giải quyết.

Hỏi: Thứ tư, căn cứ theo Ấn Quang Đại Sư Văn Sao Tam Biên, trong thư trả lời cư sĩ Quách Hán Nho nói: “Dược Sư Phật và Di-đà Phật tay kết ấn tương tự nhau, nhưng Dược Sư Phật kết Đại Tam-muội Ấn, tức là bàn tay phải đặt trên bàn tay trái; còn Di-đà Phật kết Di-đà Ấn, tức là bàn tay trái đặt trên bàn tay phải”. Mà lão pháp sư giảng Di-đà Ấn là bàn tay phải đặt trên bàn tay trái, xin hỏi điều nào mới là đúng đắn?

Đáp: Bạn nghe lời đại sư Ấn Quang là đúng, thủ ấn này đích thực là rất giống nhau, nhưng chúng ta không cần chấp trước những chuyện này. Phật pháp phá chấp trước, tức là rời hết thảy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là đúng rồi, đừng nên chú trọng hình thức, chúng ta phải coi trọng thực chất. Thực chất, tâm tịnh tức cõi Phật tịnh, tức là thanh tịnh bình đẳng giác, trong Tịnh tông nói tam tư lương: tín nguyện hạnh, coi trọng về phương diện này, vậy là được. Ấn Quang Đại Sư Văn Sao, nếu có duyên phận này thì đọc nhiều hơn, vô cùng tốt, vô cùng có lợi ích.

Hỏi: Thứ năm, trong nhà học trò có thờ Quán Thế Âm Bồ-tát là hình tượng thân nữ, hình tượng này đã khắc sâu vào trong đầu của học trò. Trong kinh nói Tịnh độ không có thân nữ. Xin hỏi nên thống nhất hình tượng Phật Bồ-tát lúc bình thường tu hành và nghĩ đến khi lâm chung như thế nào?

Đáp: Chuyện này tốt nhất đừng nên phân biệt, nếu bạn phân biệt thì thống nhất tương đối phiền phức, tại sao vậy? Nó vốn không có, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, tới đâu mà thống nhất? Cho nên phân biệt, thống nhất đều là hai bên, đều là hai pháp. Nên Lục tổ nói “hai pháp không phải là Phật pháp, Phật pháp là pháp không hai”. Cho nên phải biết những nguyên tắc chỉ dạy cao minh này, chúng ta không sanh tâm phân biệt. Quán Âm Bồ-tát, bạn nói ngài ấy là tướng nữ cũng không nói sai, “nên dùng thân gì độ được thì ngài hiện thân ấy”, nên dùng thân phụ nữ độ được thì ngài ấy hiện tướng nữ, không sai. Cho nên Bồ-tát không có thân tướng

nhất định, bạn làm sao có cách thống nhất? Phật Bồ-tát không có pháp cố định để nói, cho nên pháp cũng không có pháp thống nhất, đều là tùy cơ thuyết pháp. Bạn xem Lăng-nghiêm nói rất hay: “tùy tâm chúng sanh mà ứng với khả năng lĩnh hội của họ”, hết thầy lời nói hành vi chỉ là phá chấp trước của chúng sanh mà thôi, đây là cương lĩnh quan trọng nhất.

Phẩm Xuất Hiện trong kinh Hoa Nghiêm nói rất hay: “hết thầy chúng sanh đều có đức tướng, trí tuệ của Như Lai, nhưng do vọng tưởng, chấp trước mà không thể chứng đắc”. Cho nên, mục tiêu mà hết thầy chư Phật thuyết pháp cho chúng sanh là ở đâu? Mục tiêu là giúp đỡ chúng sanh phá chấp trước. Nhưng mà chúng sanh rất phiền phức, phá chấp trước này, họ lại chấp trước cái kia, lại chấp trước Phật pháp, buông xuống pháp thế gian lại chấp trước Phật pháp, họ luôn phải chấp trước cái này. Phật không phải là dạy bạn thay đổi đối tượng, là dạy bạn phá chấp trước. Không còn chấp trước tất cả pháp thế gian và pháp xuất thế gian, thì bạn chứng quả A-la-hán, vậy thì bạn đã chứng đắc chánh giác. A-nậu-đa-la tam-miệu tam-bồ-đề dịch sang tiếng Trung Quốc nghĩa là Vô thượng chánh đẳng chánh giác, không còn chấp trước vào hết thầy pháp thế gian và xuất thế gian nữa là chứng Chánh giác. Nếu như không còn phân biệt nữa, không những không chấp trước, mà ý niệm phân biệt đều không còn, vậy thì bạn chính là Chánh đẳng chánh giác. Tôi nói rõ ràng cho mọi người dễ hiểu. Nếu như nói đối với hết thầy pháp, hết thầy pháp thế gian và xuất thế gian, lục căn tiếp xúc không khởi tâm, không động niệm thì bạn thành Phật rồi, kinh Hoa Nghiêm nói Bồ-tát Sơ trụ trở lên, đó là phá một phẩm vô minh. Tôi nói như vậy thì các bạn dễ hiểu, không khởi tâm, không động niệm. Khởi tâm động niệm là vọng tưởng, chính là vô minh, không khởi tâm, không động niệm là pháp thân Bồ-tát, vậy thì là thành Phật, điều này chúng tôi đã giảng rất rõ ràng trong Hoa Nghiêm.

41 cấp bậc Bồ-tát nói tới trong Hoa Nghiêm, đó là thế nào? Đó là tập khí căn bản vô minh. Tập khí, mặc dù đều chứng đắc nhất chân pháp giới, nhưng tập khí vô minh mỗi người mang theo không giống nhau, có sâu cạn khác nhau, cho nên mới phân ra 41 cấp bậc, trên thực tế có hay không? Trên thực tế không có, nhưng bạn cũng không thể nói không có, họ thực sự có tập khí, dày mỏng không giống nhau, họ thực sự có. Tập khí này không trở ngại, tập khí này không phải là vật chất, cũng không phải là cảm xúc, vì vậy cho dù là ở trong tinh thần hay ở trong vật chất thì bạn đều nhìn không thấy, nhưng nó tồn tại, nó thực sự có, cũng không cách nào phá được, chỉ có phá dần dần theo thời gian, thời gian dài rồi tự nhiên không còn nữa. Phải mất

bao nhiêu thời gian? Ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Cho nên ba đại a-tăng-kỳ kiếp thành Phật, thành quả vị Phật cứu cánh viên mãn.

Ba đại a-tăng-kỳ kiếp bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ Sơ trụ của Viên giáo, bắt đầu nói từ chỗ phá vô minh. Vào trước đây, thời gian tu hành còn dài hơn ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Từ đó thấy được, chúng ta đời đời kiếp kiếp đều tiếp xúc Phật pháp, đều tu hành trong cửa Phật, nếu không các bạn không ngồi ở đây nổi hai tiếng đồng hồ này. Bạn xem lầu trên, lầu dưới của chúng ta có không ít người, họ đều không tới, tại sao vậy? Thiện căn không đủ. Bạn có thể tới nơi này ngồi hai tiếng đồng hồ, cho thấy thiện căn sâu dày mà bạn đã trồng trong cửa Phật từ đời quá khứ vô lượng kiếp tới nay, cho nên bản thân phải trân quý. Vậy tại sao không có thành tựu? Không thể vãng sanh? Cũng giống như những người đưa ra câu hỏi, vấn đề quá nhiều cho nên không cách nào vãng sanh, là đạo lý này. Nếu bạn đều buông xuống, làm gì có vấn đề? Có vấn đề tức là chưa buông xuống, thực sự buông xuống thì sẽ không tới đây, không nghe thì không có vấn đề.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, lúc lâm chung, Tây Phương Tam Thánh mà trong lòng nghĩ tới, xin hỏi liệu nhất định phải giống với hình tượng của A-di-đà Phật không?

Đáp: Chuyện này đều không cần chấp trước, tới lúc đó cho dù hiện tượng nào hiện tiền thì bạn nhất định sẽ biết, bạn sẽ không nhận sai. Nếu không phải là A-di-đà Phật hoặc là Thích-ca Mâu-ni Phật tới, Dược Sư Phật tới, bạn cũng biết, bạn cũng rất rõ ràng. Nhưng nếu không phải là A-di-đà Phật tới, là các vị Phật khác, các vị Phật khác không phải là A-di-đà Phật, lúc các vị Phật khác tới thì bạn không được đi theo họ, tại sao vậy? Cái đó không tương ứng. Người niệm Phật chúng ta, trong Mật tông nói bồn tôn, Hiền tông cũng là bồn tôn, bồn tôn của chúng ta là A-di-đà Phật, là Quán Thế Âm Bồ-tát, Đại Thế Chí Bồ-tát, các ngài ấy tới tiếp dẫn thì không có vấn đề; nếu không phải là ba vị này, các vị Phật Bồ-tát khác tới đều không được, tại sao vậy? Ma biết giả mạo, ma sẽ biến thành hình tướng Phật Bồ-tát tới giả mạo tiếp dẫn bạn, nếu bạn đi theo thì sẽ mắc lừa. Ma tuyệt đối không dám biến thành bồn tôn, biến thành bồn tôn là phạm pháp, thần hộ pháp sẽ can thiệp, thần hộ pháp tuyệt đối sẽ không cho phép; ma biến thành các vị khác thì thần hộ pháp không quản. Cho nên bản thân chúng ta phải hiểu đạo lý này, vậy bạn muốn đi theo, thần hộ pháp nói thiện căn của bạn chưa đủ, tín tâm của bạn chưa đủ, bạn muốn theo A-di-đà Phật vãng sanh, kết quả Thích-ca Mâu-ni Phật vừa tới tiếp dẫn thì bạn cũng đi, bỏ đi, được thôi, tùy bạn đi! Vậy thì sai rồi.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, giảng giáo dục đức hạnh cho thanh thiếu niên, có thể chúng nghe không vô, nếu như thông qua phương pháp chơi trò chơi đều giáo dục, có lẽ càng có thể tiếp nhận hơn. Không biết ý tưởng như vậy liệu có như pháp không?

Đáp: Ý tưởng này như pháp, cho nên hiện tại chúng tôi dùng phương pháp phim truyền hình để giúp đỡ xã hội đại chúng. Hiện tại đang làm giáo dục luân lý đạo đức nhân quả, chúng tôi làm Liễu Phạm Tứ Huân, hiện tại có đồng tu đang làm Chuyện Du Tinh Ý Gặp Táo Thần, đây đều là vô cùng tốt. Tiếp theo chúng tôi làm Cảm Ứng Thiên, làm An Sĩ Toàn Thư, còn có một số đồng tu hiện tại phát tâm đang làm kinh Địa Tạng, đều rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, căn cứ theo ghi chép của lịch sử, xin hỏi liệu lúc Nho giáo không được coi trọng thì Phật giáo suy bại, vậy Nho giáo hưng thịnh thì Phật giáo cũng sẽ hưng thịnh không?

Đáp: Lời này nói rất có đạo lý, tại sao vậy? Bởi vì Phật pháp là lấy Nho làm nền tảng, giống như xây nhà lầu vậy, Nho là nền móng, không có nền móng tốt thì bạn tuyệt đối không xây lên được. Nho hưng thịnh, Phật pháp đương nhiên hưng thịnh; Phật pháp hưng thịnh, Nho nhất định hưng thịnh, nó có nền móng, đây là hỗ trợ cho nhau. Hiện tại vì sao chúng tôi cất lực đề xướng Đệ Tử Quy? Đệ Tử Quy là gốc rễ của nhà Nho, không có Đệ Tử Quy thì không có Nho. Cổ đức Trung Quốc nói rất hay, nếu đánh mất lễ thì Nho không còn, nếu đánh mất giới thì Phật không còn. Cho nên, chúng ta hy vọng Nho và Phật có thể trụ lâu dài trên thế gian, chuyện này không thể tìm người khác, cầu người là cầu không được, phải cầu chính mình, bắt đầu làm từ chính bản thân chúng ta mới có thể nhận được hiệu quả. Tôi học Đệ Tử Quy chính là học lễ, gốc rễ của nhà Nho; tôi học Thập Thiện Nghiệp Đạo chính là học giới, gốc rễ của Phật pháp, hai thứ này là gốc rễ của gốc rễ. Có rất nhiều người biết ở cõi u minh, quỷ thần thích kinh Địa Tạng, lại nói cho mọi người biết họ cũng rất thích kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, cho nên tất cả phải bắt đầu tu từ căn bản.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi liệu có thể dựa vào kinh Vô Lượng Thọ và Địa Ngục Biến Tướng Đồ để sắp xếp nội dung cho trò chơi Phật giáo không?

Đáp: Có thể, đây đều là chuyện tốt, đây là dùng phương pháp hí kịch, dùng phương pháp này đạt được hiệu quả hoằng dương Phật pháp, người xưa đều đang làm, trong Đại tạng kinh cũng có kịch bản gọi là Quy Nguyên Kính. Các bạn xem bộ sách Quy Nguyên Kính trong Đại tạng kinh là dùng kịch bản viết ra, viết ra ba câu chuyện, câu chuyện của đại sư Huệ Viễn ở Lô Sơn, câu chuyện của Vĩnh Minh Diên

Thọ, câu chuyện của đại sư Liên Trì. Ba câu chuyện này hình như viết thành kinh kịch, biểu diễn trên sân khấu.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, lúc sư phụ giảng kinh từng nói, ban ngày của chúng ta chính là buổi tối của cõi quý, nhưng lại nói một tháng của chúng ta là một ngày ở cõi quý, xin hỏi hai điều này có mâu thuẫn không?

Đáp: Không có mâu thuẫn, đó là vấn đề chênh lệch thời gian. Hiện tại gọi là chênh lệch thời gian, chúng ta đều có khái niệm này, chênh lệch thời gian. Cuộc sống ở cõi quý của họ rất gần với cõi người, cũng rất dễ dàng qua lại. Cho dù là xưa nay, trong ngoài nước, tiếp xúc với cõi quý có thể nói là tương đối nhiều, ghi chép rất nhiều. Ban ngày dương khí thịnh, họ không chịu nổi, cho nên họ nhất định là trốn đi, trốn ở đâu, hoạt động như thế nào, chúng ta không biết; buổi tối dương khí yếu cho nên họ rất dễ ra ngoài, đây là nói hoạt động. Tuổi thọ của họ dài hơn con người chúng ta, đức Phật nói trong kinh, một ngày ở cõi ngạ quỷ là một tháng ở nhân gian chúng ta, cho nên chúng ta cúng tế quý thân đa phần là vào mừng một, mười lăm. Mừng một, mười lăm cúng tế, đây cũng giống như cúng tế vào buổi sáng, buổi trưa ở nhân gian chúng ta vậy. Tuổi thọ của họ, cũng giống như nhân gian chúng ta là một năm 365 ngày, nhưng một ngày của họ là một tháng của chúng ta, tuổi thọ của ngạ quỷ, đoạn mạng cũng là 1.000 tuổi, sống thọ là 10.000 tuổi, cho nên nơi này không tới được, rất phiền phức.

Tôi từng tiếp xúc với Thành hoàng ở quê hương chúng tôi, ông ấy dựa vào người khác nói chuyện với tôi, nói với tôi ông ấy là Thành hoàng ở quê hương chúng tôi. Tôi hỏi ông ấy: ông làm Thành hoàng bao nhiêu lâu rồi? Hơn một vạn năm. Tôi không hỏi ông ấy là hơn một vạn năm của nhân gian chúng ta hay là hơn một vạn năm của cõi quý? Tôi không hỏi ông ấy, rất dài, thực sự rất dài. Hiện tại ông ấy nói với tôi, ông ấy không muốn làm nữa, quá khổ. Tôi nói làm Thành hoàng cũng là làm việc tốt, cũng là hoằng pháp lợi sanh, giúp đỡ những người khổ nạn. Ông ấy nói con người hiện nay không nghe lời, tạo tác tội nghiệp rất nặng, rất khó khuyên họ quay đầu, cho nên hiện tại ông ấy muốn cùng chúng tôi niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, trong Văn Sao của Ấn tổ có phương thuốc cai nghiện, “dùng một thước vải Tây đỏ vuông vức, cắt thành hai mươi bốn mảnh. Lúc ăn, trước hết dùng đũa cắm trên đầu mảnh vải”. Đệ tử chưa từng thử nghiệm qua, nhưng hiện

tại có rất nhiều nạn nhân của ma túy, liệu có thể phổ biến mạnh mẽ phương thuốc này để cứu đời, cũng coi như là công hiến lớn của Phật giáo đối với thế giới?

Đáp: Chuyện này rất khó, vào trước đây thì có thể, tại sao vậy? Trước đây con người tin Phật, tin thần, con người hiện nay tin khoa học, những điều này đối với người ta là không phù hợp với khoa học, cho nên bạn mặc dù là có lòng tốt, nhưng không cách nào tiếp nhận. Khoa học không phải là vạn năng, hiện tại thế giới này rất nhiều phần tử tri thức cao cấp đều biết, chuyên gia học giả rất nhiều, chúng tôi đều nói qua những vấn đề này. Họ có mặt tốt, cũng có mặt không tốt, đó là gì? Phải xem người ta dùng khoa học thế nào, tu dưỡng luân lý đạo đức của con người rất quan trọng. Nếu như người có tu dưỡng luân lý đạo đức, vậy thì đối với con người có lợi; nếu như không có khái niệm luân lý đạo đức, khoa học đối với loài người là có hại. Tôi từng nói qua, tiến sĩ Toynbee trong khi trò chuyện với Daisaku Ikeda nói tới vấn đề này, nói y học hiện tại, ngoại khoa phẫu thuật, họ tin tưởng khoa học. Tin tưởng khoa học, đối với luân lý đạo đức sẽ rất phai nhạt, lúc phẫu thuật, trong quan niệm của bác sĩ là gì? Chính là quan niệm giống như lúc thí nghiệm cầm dao mổ động vật vậy, họ không coi bạn là người, cho nên nói không có sự tôn nghiêm đối với con người, không có tâm thương yêu đối với con người. Phẫu thuật là chuyện tốt, nhưng tâm tình thì thua xa bác sĩ trước đây. Bác sĩ trước đây, tâm thương yêu, họ có thể hợp thành một thể với người bệnh này. Hiện tại bác sĩ ngoại khoa rất nhiều người không có quan niệm này, coi bạn không khác gì động vật. Cho nên có chỗ tốt, cũng có chỗ không tốt, điều này chúng ta đều nên biết. Tiến sĩ Toynbee nói bản thân, nói bản thân ông ấy, ông nói: tôi vẫn hy vọng có bác sĩ truyền thống, bác sĩ thông thường.

Hiện tại Tây y đều là hướng tới chuyên khoa, đều là chuyên về một khoa nào đó. Nhưng cơ thể con người, phải biết khoa nào cũng có liên đới đến toàn bộ cơ thể, không thể nói khoa mắt chỉ chữa bệnh mắt, trị khỏi bệnh mắt của bạn, hủy hoại những bộ phận khác thì họ không quan tâm. Hiện tại phân khoa chia rất chuyên, có lợi cũng có hại. Nói như vậy thì vẫn là Đông y tương đối tốt, lúc Đông y bắt mạch, chỗ nào của bạn bị bệnh, tương đương nói toàn bộ cơ thể đều phải kiểm tra, lúc họ dùng thuốc thì họ sẽ suy xét đến, ảnh hưởng đến các cơ quan khác thì họ đều suy xét đến, đây là có đạo lý, lịch sử Đông y 5.000 năm. Nhưng hiện tại cũng phiền phức, bởi vì mọi người tin tưởng khoa học, phê bình Đông y không khoa học, cho nên hiện tại bằng lòng theo học Đông y càng ngày càng ít, rất ít người học Đông y. Trên thực tế tôi

cảm thấy Đông y cao minh hơn Tây y rất nhiều. Người trẻ tuổi nếu thực sự phát tâm học y, chúng ta nên khích lệ họ học Đông y.

Hỏi: Tiếp theo có bốn câu hỏi, là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông. Lão pháp sư từng nói, người tự sát bắt buộc phải tìm thấy thể thân mới có thể thoát thân. Nếu chúng ta gặp được tại cùng một nơi thường xuyên có người tự sát thì nên giúp đỡ họ như thế nào?

Đáp: Tìm thể thân này là Đạo giáo nói, trong phong tục dân gian, người lớn tuổi gần như đều biết. Phàm là chết bất đắc kỳ tử, hiện tại phổ biến nhất là tai nạn giao thông, ở một nơi nào đó xảy ra tai nạn giao thông, sau đó liên tục không ngừng tìm thể thân ở nơi đó, tìm không được thể thân thì họ không thể đi đầu thai. Hơn nữa, người tự sát mỗi bảy ngày họ sẽ phải lặp lại tự sát một lần, cho nên họ vô cùng đau khổ. Bất kỳ tôn giáo nào cũng đều nghiêm cấm con người tự sát, đây là có đạo lý. Gặp phải chuyện như vậy, cho dù là treo cổ chết, uống thuốc độc chết, ở chỗ họ chết phải làm Phật sự siêu độ. Chúng ta giúp đỡ họ làm Phật sự siêu độ, tốt nhất là niệm Phật, niệm Phật hồi hướng cho họ, hoặc là có duyên phạn làm một khóa Tam Thời Hệ Niệm cho họ, thì họ có thể rời đi, đây là thực sự có thể giúp đỡ họ.

Hỏi: Thứ hai, đệ tử đã thọ giới Bồ-tát, hiện tại làm việc ở viện dưỡng lão, có lúc bắt buộc phải đút đồ mặm cho người già ăn, có bị coi là phạm giới sát sanh không? Liệu có quả báo nào khác không?

Đáp: Chuyện này không có, bạn là chăm sóc người bệnh, thịt đó không phải là do bạn giết, cũng không phải do bạn nấu nướng ở trong bếp, đây đều không có liên quan tới bạn. Bạn cố gắng giúp đỡ họ, đồng thời bản thân niệm Phật, trì giới tu hành, hình tượng của bản thân bạn sẽ thay đổi. Khi hình tượng của bạn thay đổi, những người bị bệnh, không chỉ những người bị bệnh, ngay cả bác sĩ cũng đều sẽ thỉnh giáo bạn, bạn bảo dưỡng như thế nào vậy? Bạn làm như thế nào mà lại tốt như vậy? Bạn có thể giới thiệu cho họ, họ không có hứng thú với Phật pháp, nhưng họ rất có hứng thú với khỏe mạnh, cho nên có sự giúp đỡ cho sự khỏe mạnh của thân tâm, đó là ăn chay. Hiện tại ăn thịt có rất nhiều vi khuẩn gây bệnh, rất đáng sợ, bệnh từ miệng mà vào.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, đệ tử mấy năm gần đây cảm thấy chóng ngại hôn trầm của bản thân càng ngày càng nặng. Chỉ cần ở trong nhà, cho dù là nghe kinh, niệm Phật, đọc kinh, thường cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Cho dù là lạy Phật, đều là nằm trên mặt đất một lát liền ngủ thiếp đi. Nhưng nếu tới đạo tràng, cho dù là tu học hay làm

nghĩa công, tinh thần đều rất tốt, tình huống này đến nay đã diễn ra trong thời gian tương đối dài, đệ tử từng vì chuyện này mà đánh mất tín tâm tu học, xin hỏi nên khắc phục thế nào?

Đáp: Vậy bạn nói làm nghĩa công ở đạo tràng rất tốt, vậy thì bạn tới làm nghĩa công, vấn đề này liền được giải quyết! Nhưng mà làm nghĩa công, vẫn không được rời khỏi học tập, chỉ làm nghĩa công mà không học đạo, không nghe kinh thì bạn sai rồi. Bởi vì đạo tràng này giảng kinh quanh năm, niệm Phật trước giờ chưa từng gián đoạn, bạn ở trong đạo tràng này, khi bạn có thời gian rảnh rỗi thì bạn tham gia nghe kinh, tham gia niệm Phật, vậy thì tốt hơn. Ở đạo tràng đích thực có tam bảo gia trì, thần hộ pháp hộ trì chăm sóc bạn, không giống nhau. Chỉ cần bạn làm như pháp, sau khi bạn làm một thời gian, bạn trở về nhà thì thói xấu này đều không còn nữa, đây là chứng tỏ nghiệp chướng của chính mình nặng. Đây là phương pháp có hiệu quả để tiêu trừ nghiệp chướng, nếu bạn có thể rõ ràng, vậy thì bạn xây dựng tín tâm từ chỗ này, bạn sẽ không đánh mất tín tâm tu học, bạn sẽ tăng trưởng tín tâm.

Con người trong thời đại này, một ngày cũng không được rời khỏi Phật pháp, rời khỏi Phật pháp liền tạo tội nghiệp. Vào thời xưa, người xưa nói “ba ngày không đọc sách thánh hiền, mặt mũi thấy đáng ghét”. Xã hội hiện đại ngày nay sức mạnh cảm dỗ quá lớn, luân lý đạo đức không còn nữa, chánh pháp không còn nữa, những thứ mà lục căn tiếp xúc đều là tà pháp, đều là ác pháp, bạn nói xem đáng sợ biết bao! Nếu bạn không quan sát, không suy ngẫm thì bạn không biết; một khi bạn tỉ mỉ quan sát, lại ngẫm nghĩ thử xem, đều đáng sợ hơn bất kỳ điều gì. Tình trạng xã hội như vậy, nếu không thể cải thiện, vẫn tiếp tục không ngừng phát triển xuống dưới như vậy, tiến sĩ Toynbee từng nói, rất nhiều kẻ sĩ có hiểu biết hoài nghi, thế giới này của chúng ta liệu có thể kéo dài tới thế kỷ 21 không? Hiện tại là thế kỷ 21, năm 2006 rồi, tiến vào thế kỷ 21, tôi nghĩ 100 năm này của thế kỷ 21 liệu có thể duy trì thế giới này để loài người vẫn có thể sinh tồn mà không có chuyện gì hay không, vậy thì không dám nói, đích thực không dám nói.

Thế giới, rất nhiều người nước ngoài nói ngày tận thế, ngày tận thế này đã nói mấy trăm năm. Ở phương Tây, Nostradamus đến hiện nay đã 400 năm, người Pháp rất tin tưởng, tôi cũng từng đọc qua cuốn Lời Tiên Tri của ông ấy. Ông nói, ngày tận thế xảy ra vào lúc nào? Năm 2000, năm 1999 đến năm 2000 sẽ xảy ra ngày tận thế. Cho nên vào lúc đó người trên toàn thế giới đều cầu nguyện, hy vọng kiếp nạn này có thể hóa giải, quả nhiên không sao, bình an vượt qua. Lúc đó tôi ở Singapore, một

vị ở học viện thần học Thiên Chúa giáo Singapore, nghe nói là viện trưởng, ông ấy nói với mọi người một câu thế này, ngày tận thế đáng lẽ nên xảy ra vào lúc này, tại sao lại không xảy ra? Có đồng tu nghe được lời này tới hỏi tôi, tôi nói với người đó, tôi nói có đạo lý, những gì nói trong lời tiên tri là định số, kiếp nạn này là định số, trong định số có biến số, giống như vận mệnh của con người vậy. Con người có vận mệnh, gia đình có gia vận, quốc gia có quốc vận, cả thế giới này có thế vận, có định số, có biến số. Nếu như người trên toàn thế giới lúc này đều phát tâm thiện, niệm thiện, vậy thì tăng thêm mức độ lớn. Hằng ngày có cộng trừ nhân chia, cho nên bình an vượt qua, vậy thì có thể hóa giải.

Nhưng mà sau khi hóa giải, qua sáu năm rồi, hiện tại con người trên thế gian lại phiền phức, tại sao vậy? Không xảy ra, không tin tưởng, không tin tưởng thì có thể không việc ác nào không làm. Nếu như không thể hồi tâm hướng thiện, sợ rằng qua mấy năm nữa lại tới. Nếu như con người đều có thể duy trì được sự kiên thành, sự cầu nguyện giống như năm 1999, năm 2000, cầu nguyện cho chính mình, cầu nguyện cho đất nước, cầu nguyện cho toàn bộ nhân loại, vĩnh viễn duy trì thì hiện tượng ngày tận thế này sẽ không còn nữa, thực sự sẽ không còn nữa. Nhà Phật nói rất hay, “y báo chuyển theo chánh báo”, y báo là hoàn cảnh sống của chúng ta, trái đất là y báo, lòng người đều hướng thiện, y báo này sẽ xoay chuyển thành thế giới Cực Lạc, xoay chuyển thành Hoa Tạng; lòng người bất thiện, thế giới này thực sự sẽ hủy diệt, tích lũy tội nghiệp nghiêm trọng. Cho nên trong cuốn Lời Tiên Tri, có rất nhiều người đưa ra ý kiến, sự hủy diệt này có thể là chiến tranh vũ khí hạt nhân (chiến tranh hạt nhân); cũng có người nói, chưa chắc là chiến tranh hạt nhân, là những tai họa tự nhiên, động đất, sóng thần, còn có biến đổi khí hậu. Nếu như toàn bộ băng ở Nam Cực, Bắc Cực tan chảy, mực nước biển dâng cao 70 mét, những thành phố giáp biển đều không còn nữa, đều bị nhấn chìm trong nước. Đương nhiên nghiêm trọng nhất là sự thay đổi của vỏ trái đất, vậy thì có rất nhiều lục địa chìm xuống đáy biển, cũng có một số lục địa mới ở dưới đáy biển sẽ nổi lên.

Hồi đó tôi ở Mỹ, nhìn thấy ở Mỹ có bán một số bản đồ, chính là bản đồ vào năm 2000 đến năm 2100 thế giới này sẽ trở thành như thế nào. Tôi mua năm tấm, dọn nhà quá nhiều lần, hiện tại chỉ còn hai tấm, đại khái có một tấm ở Úc. Hiện tại mua không được nữa, ở nước Mỹ cũng mua không được. Đại khái vì hiện nay tai nạn không còn nên hình như người Mỹ cũng không tin nữa. Cho nên tôi chỉ còn lại một tấm, tôi đưa tới Bắc Kinh để họ sao chép cho tôi, tôi sao chép ra 10 tấm. Sao chép

cũng được, cũng rất khá, chỉ là chữ in hơi mờ một chút, nhưng chữ viết trên mạng có giải thích chi tiết. Cho nên chúng ta nhất định phải có sự cảnh giác cao độ, đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, thật thà niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ. Cho dù tai nạn tới thì chúng ta cũng có nơi tốt để đi, chúng ta không có sợ hãi. Không có âu lo, không có sợ hãi, có nơi tốt để đi.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi có liên quan đến ma vương Ba-tuần. Thứ nhất là vì lý do gì mà ma vương Ba-tuần chướng ngại chúng sanh thành Phật?

Đáp: Ma vương thích quyền thuộc của ông ta nhiều, một người thành Phật, quyền thuộc của ông ta sẽ mất đi một người, đây chính là tự tư tự lợi, cống cao ngã mạn, muốn không chế người khác, là nguyên nhân này.

Hỏi: Thứ hai là ma vương phá hoại chánh pháp trụ thế lâu dài, khiến chúng sanh không được nghe chánh pháp, nhiều kiếp trầm luân, xin hỏi chuyện này có lợi ích gì đối với ma vương?

Đáp: Tiện cho sự thống trị của ma vương, tiện cho ông ta khống chế nhân dân của mình (nhân dân mà ông ta thống trị). Bởi vì bạn học Phật, một khi giác ngộ, bạn sẽ vượt hơn ông ta, ông ta có tâm đố kỵ, ông ta hy vọng bạn không bằng ông ta, nếu bạn vượt hơn ông ta thì ông ta không chịu được, tâm đố kỵ rất nặng.

Hỏi: Chúng sanh đều có thể thành Phật, tương lai ma vương Ba-tuần báo hết ác nghiệp, ngày [ông ta] tu chứng thành Phật, liệu có phải tất cả chúng sanh cũng viên mãn thành Phật?

Đáp: Ngày ông ta tu chứng thành Phật, cũng chưa chắc là tất cả chúng sanh đều thành Phật, tại sao vậy? Thành Phật suy cho cùng là mỗi người tự mình tu thành. Nếu ma vương thành Phật, tất cả chúng sanh đều thành Phật, vậy Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật, chúng ta cũng nên đều thành Phật, đây là một đạo lý. Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật, không có mang theo chúng ta đều được thành Phật; tương lai ma vương thành Phật, cũng giống như Thích-ca Mâu-ni Phật, cũng không thể dắt theo tất cả chúng sanh thành Phật, thành Phật vẫn là phải dựa vào bản thân giác ngộ, tự mình tu hành, phải hiểu đạo lý này. Cho nên, trong kinh luận đức Phật giảng cho chúng ta rõ ràng như vậy, thấu triệt như vậy, bản thân chúng ta trì giới niệm Phật, y giáo phụng hành, cầu sanh Tịnh độ, đó là báo ân Phật, như vậy khiến cho đời này của chúng ta không trôi qua vô ích, thành tựu chân thật. Tốt rồi, hiện tại thời gian đã hết.